

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:
SECRET SEVEN ADVENTURE
by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1950 by Brockhampton Press
This edition first published in 2013 by Hodder & Stoughton. This reissue published in 2018 by Hodder & Stoughton
The Secret Seven®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited
Text © 2018 Hodder & Stoughton Limited. The text has been amended since the last edition (2013) to revert to the original text wherever possible.
Illustrations by Tony Ross. Illustrations © 2013 Hodder & Stoughton Limited
Права за српско издање © 2021 Вулкан издаваштво
Тајна седморка у авантури © 2021 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-03828-6

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Enid Blyton®

**ТАЈНА
СЕДМОРКА**
У АВАНТУРИ

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2021.

САДРЖАЈ

Састанак Тајне седморке	7
Индијанско поподне	13
Шок за Колина	19
Је ли то авантура?	24
Важан састанак	30
Нека необична открића	36
Скочко налази траг	41
Посета циркусу	47
Одлична идеја – и разочарање	53
Акробата Тринкуло	60
Пам нешто открива	65
Вилијам	72
Капут уз капу	78
Опет чудни трагови	84
Шок за Питера и Колина!	90

Заробљеници!.....	95
Поново на циркуској пољани.....	101
Питер прича	106
Где су бисери?.....	112
Крај авантуре	117

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

САСТАНАК ТАЈНЕ СЕДМОРКЕ

Удружење ТАЈНА седморка одржавало је свој редовни седмични састанак. Место састанка била је стара шупа у дну баште код Питера и Џенет. На вратима је зеленом бојом било исписано Т. С.

Питер и Џенет били су у шупи и чекали су. Џенет је цедила лимунове у велики бокал, припремајући лимунаду за састанак. На тањиру је чекало седам колачића од ђумбира и један велики псећи бисквит.

Бисквит је намењен Скочку, кокер шпанијелу. Он је седео не скидајући поглед са тањира, као да се плаши да ће бисквит скочити са њега и нестати!

„Ево, стижу остали“, рекао је Питер гледајући кроз прозор. „Да – Колин, Џорџ, Барбара, Пам и Џек. И ти и ја, то је Седморка.“

„Ав!“, огласио се Скочко, као да је увређен.

„Извини, Скочко“, насмешио се Питер. „Ти ниси члан, већ само посматрач... али јако добар посматрач!“

Бам! Бам! Неко је куцао на врата.

„Лозинку, молим“, довикнуо је Питер. Никад није отварао врата пре него што особа напољу каже лозинку.

„Зечеви!“, довикнуо је Колин, а Питер је откључао врата. „Зечеви!“, рекао је Џек. „Зечеви“, казали су и сви остали. То им је била најновија лозинка. Тајна седморка је лозинку мењала сваке недеље, у случају да ју је неко можда чуо.

Питер је пажљиво гледао остале док су улазили и седали. „Где ти је беџ, Џек?“, питао је.

Деловало је да је Џеку непријатно. „Страшно ми је жао, али мислим да га се Сузи докопала. Сакрио

сам га у фиоку, а кад сам га јутрос потражио, није га било. Сузи је понекад велики гњаватор.“

Сузи је била Џекова сестра. Силно је желела да буде члан удружења, али јој је Џек стрпљиво објашњавао да докле год их има седам у Тајној седморци, не могу никако примити још некога.

„Сузи стварно постаје проблем!“, закључио је Питер. „Мораћеш некако да узмеш тај беџ назад, Џек, а убудуће га немој сакривати у фиоци или тако негде, већ га преко ноћи закачи за пиџаму. Тако га Сузи неће наћи.“

„У реду“, сложио се Џек. Осврнуо се да види носе ли сви остали беџеве. Да – сваки члан имао је мали округли беџ са словима Т и С. Сад се још више наљутио на Сузи.

„Има ли неко да пријави нешто занимљиво?“, упитао је Питер, пружајући свима тањир са колачићима. Скочку је добацио његов бисквит, а шпанијел га је вешто ухватио у лету. Ускоро су сви крцкали и жвакали.

Нико није имао баш ништа да пријави. Барбара је погледала Питера.

„Ово је већ четврта седмица да немамо ништа да пријавимо и ништа се не дешава“, рекла је. „То је баш досадно. Не видим разлог да имамо тајно друштво ако ништа не радимо – не решавамо мистерије и не идемо у авантуре.“

„Па, хајде, смисли нешто“, сместа је одвратио Питер. „Ти изгледа мислиш да мистерије и авантуре расту на дрвету, Барбара.“

Џенет је почела да сипа лимунаду. „И ја бих волела да се деси нешто узбудљиво“, рекла је. „Можемо ли да измислимо неку авантуру, чисто да се нешто дешава?“

„Какву?“, упитао је Колин. „Јој, ова лимунада је ужасно кисела!“

„Ставићу још меда“, одговорила је Џенет. „Па, ето, можемо ли да се прерушимо у Индијанце, па да одемо негде и шпијунирамо некога? Питер и ја имамо дивне индијанске костиме.“

Неко време су причали о томе. Утврдили су да укупно имају шест индијанских костима.

„Онда знам шта ћемо“, јавио се Џорџ. „Обући ћемо костиме и идемо у Малу гуштару. Ту ћемо се поделити у две групе, на две стране гуштаре – па ћемо видети која ће група брже увребати и ухватити Колина – пошто он једини нема индијански костим. То ће бити забавно.“

„Не желим да ме вас шесторо вреба“, изјавио је Колин. „Мрзим кад сви одједном скоче на мене.“

„Ма то је само игра!“, умиривала га је Џенет. „Не буди смешан.“

„Слушајте, неко долази!“, узвикнуо је Питер. Сви су чули кораке на стази како иду право према шупи. Потом је неко страшно треснуо на врата, тако да су сви поскочили.

„Лозинку!“, повикао је Питер, заборављајући да су сви чланови Тајне седморке већ присутни.

„Зечеви!“, зачуо се одговор.

„То је Сузи!“, бесно је узвикнуо Џек. Нагло је отворио врата, и заиста – угледао је своју досадну сестру, која је чак имала и беџ са словима Т и С!

„И ја сам члан!“, узвикнула је. „Знам лозинку и имам беџ!“

Сви су љутито устали и Сузи је побегла, гласно се смејући. Џек је поцрвенео од беса.

„Идем за њом“, рекао је. „И треба да смислимо нову лозинку!“

„Лозинка ће бити *Индијанци!*“, довикнуо је Питер за њим. „Видимо се овде у пола три!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

ИНДИЈАНСКО ПОПОДНЕ

По једно или двоје, у пола три почели су да стижу чланови Седморке. Први се појавио Џек, овога пута са беџом. Појурио је и ухватио Сузи па јој отео беџ.

„Доћи ћу поново и лупаћу вам на врата и ви-каћу лозинку“, запретила је Сузи.

„Неће ти вредети“, одвратио је Џек. „Променили смо је!“

Лозинку су сви изговарали опрезно, за сваки случај, ако је Сузи негде у близини.

„Индијанци!“

„Индијанци!“, говорили су шапатам, све док свих седморо нису били на броју. Сви су донели

индијанске костиме и перје за главу. Убрзо су се прерушили, сви осим Колина, који га није имао.

„Сада идемо у Малу гуштару“, рекао је Питер, машући томахаваком, који је изгледао прилично страшно, али је био од дрвета. „Ја узимам Џенет и Џека, а Џорџ нека узме Барбару и Пам. Обе групе ће покушати да нађу и заробе Колина.“

„Нема везивања за дрво и нема гађања стрелама“, одлучно је рекао Колин. „То је забавно за вас, али за мене није. Је ли јасно?“

Онда су сви нашарали лица, осим, наравно, Колина. Џек је имао пластични нож и правио се да њиме напада Скочка. Стварно су изгледали врло опасно!

Кренули су ка Малој гуштари, на око пола километра одатле, преко поља. Налазила се крај велике виле по имену Милтон, која је била окружена високим зидом.

„Е сад, кренућемо са два краја Мале гуштаре“, рекао је Питер. „Нас троје одавде, а вас троје са

оне стране, Џорџе. Колин нека иде у средину. Сви ћемо жмурити и бројаћемо до сто – а онда почињемо да тражимо Колина.“

„А ако ја неког приметим и викнем му име, онда морате да устанете и покажете се“, додао је Колин. „И испадате из игре.“

„А ако неко од нас успе да се дошуња до тебе и ухвати те, онда си заробљен“, рекао је Питер. „Мала гуштара је право место за овакву игру!“

Стварно је и била. У гуштари су расли врес, грмље и дрвеће. Међу великим бусеновима папрати, високе траве, жбуња, великог и малог дрвећа било је много места за скривање и свако је могао да прати некога са краја на крај гуштаре а да не буде примећен, ако пажљиво пузи и шуња се.

Групе су се одвојиле и пошле на два краја Мале гуштаре. Са једне стране налазила се тараба, а са друге зид виле. Ако Колин успе да прође кроз целу гуштару а да га притом не ухвате, значи да је стварно вешт!

Одлучио је да оде у средину и тамо сачека да остали изброје до сто. Питер је махнуо марамицом као знак да бројање може да почне, а Колин је истог часа потрчао ка дрвету. За час се попео до густе крошње и сместио на широку грану. Задовољно се насмешио.

*Моју да ме вребају колико ѿд хоће, с краја на крај
ѿишѿаре, али неће ме наћи!, помислио је задовољно.
А кад се уморе од ѿишраѿе и одусѿану, сићи ћу и ѿоћи
ѿраво код њих!*

Бројање је завршено. Шест Индијанаца кренуло је у гуштару, шуњајући се кроз папрат, густо шибље и високу траву.

Колин је приметио да се на неким местима биљке њишу и знао је да су тамо Индијанци. Пажљиво је вирио између грана дрвета, тихо се смејући. Ово је баш забавно!

А онда је угледао нешто веома необично. Бацио је поглед преко зида који окружује вилу Милтон и угледао некога на самом врху зида! На његове очи

човек је скочио и нестало, а Колин је чуо ломљење жбуња. Онда се све утишало. Колин га више није видео. Био је запрепашћен. Шта је тај човек радио и зашто се пењао преко зида?

Колин никако није могао да одлучи шта сад треба да ради. Није могао да дозива остале овако са дрвета. А онда је приметио да је Питер, или неко други, веома близу места где је онај човек скочио на земљу!

Да, био је то Питер. Учинио му се да је чуо неки звук и био је сигуран да се то Колин шуња. Зато је похитао на то место, што је неприметније могао.

Ах! Био је сигуран да се неко крије у том жбуњу! Био је то велики жбун жутиловке, у пуном цвету. Под њим је сигурно Колин.

Питер је полако четвороношке стигао до жбуна. Размакнуо је тамне гране и запрепашћено се загледао у човека који је ту чучао. То уопште није био Колин!

Човек се ужаснуо. Потпуно неочекивано, угледао је лице са ратничким бојама како пиљи у њега између грађа, и видео је у руци томахавк. Није имао појма да то није право оружје!

Устао је и побегао – а Питер се толико запрепастио да уопште није пошао за њим!

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

ШОК ЗА КОПИНА

До тренутка кад је Питер устао да види куда је отишао престрашени човек, овај је већ потпуно нестало. Није му било ни трага.

„Невероватно!“, рекао је Питер. „Баш сам неки Индијанац. Људи ми беже испред носа. Куда ли је отишао?“

Почео је да тражи овамо и онамо, а ускоро су остали видели да је устао и знали су да се нешто десило.

„Питере, шта је било? Зашто си се показао?“

„У овом жбуну овде крио се неки човек“, одговорио је Питер. „Немам појма зашто. Али устао је и побегао. Да ли је неко видео куда је отишао?“

Нико није видео тајанственог човека. Окупили су се око Питера, веома збуњени. „Баш чудно – нас седморо се шуњало по гуштари и нико није видео човека како бежи“, одмахивала је главом Пам. „Нисмо нашли ни Колина!“

„Игра је за данас завршена“, изјавио је Питер. Није желео да још неко наиђе на скривеног човека – можда је опасан. „Позваћемо Колина.“

Повикали су углас: „Колине! Изађи! Игра је завршена!“

Чекали су да Колин однекуд устане, али њега није било. Нико није одговарао и Колин се није појавио.

„КОЛИНЕ!“, викали су сви. „Излази из скровишта!“

И даље ништа. Није се чак ни јавио. Баш чудно.

„Није смешно!“, повикао је Џорџ. „Игра је завршена! Где си?“

Колин је све време био на истом месту – скривен на дрвету. А зашто није одговорио? Зашто